

Remembrança

Emily Brontë

Tan i tan fred sota la terra, i molta neu al damunt,
allunyat, tan allunyat, i fred en l'horrible tomba!
¿És que he oblidat, amor únic, què he de fer per estimar-te,
separada al fi per l'ona del temps que tot ho separa?

¿Ara, quan em trobo sola, no em volen ha els pensaments
alts per damunt les muntanyes, cap aquella riba nord,
per llurs ales descansar on bruc i falgueres tapen
per sempre el teu noble cor, per sempre, per sempre més?

Tan i tan fred sota la terra, i quinze desembre ja
en quests turons s'ha fos per ser noves primaveres:
és fidel, naturalment, tota ànima que recorda
després de llarguíssims anys de canvis i patiments!

Amor dolç i juvenívol, perdona si jo t'oblido,
mentre els forts corrents del món se m'enduen mar endins;
altres desigs i esperances em vénen a preocupar,
sols desigs que et cobricelen, però que no et feriran!

No ha existit després cap llum que m'il·luminés el cel,
mai no ha brillat un matí resplendent com fou aquell;
tota ma felicitat devia a la teva vida,
tota ma felicitat en ta tomba és sebollida.

Quan el temps de daurats somnis s'hagué, però, esvanit,
i ni la desesperança podia tot destruir,
aleshores vaig aprendre com podem amar la vida,
sempre més forta, i sense l'ajut de cap esperança.

I vaig contenir per fi plors de passió inútil,
i arranqui ma voluntat del delit per encalçar-te,
negant-li severament l'anhel ardent d'apressar-se
cap al fons d'aquella tomba que ja era més que meva.

Encara ara no goso deixar-lo esllanguir del tot,
no goso al dolor lliurar-me del record que m'embolcalla;
després d'haver begut tant de la més divina angoixa,
com puc cercar altre cop el món que em sembla tan buit?

Traduït per Francesc Parcerisas